

ULTIMELE ZILE ALE BISERICII

F.G. PATTERSON

Traducere dupa: F. B. Patterson „The Lost Days of The Church”

© 1993 GUTE BOTSCHAFT VERLAG
P. O. Box 80 D-35673 Dillenburg Germany

ULTIMELE ZILE ALE BISERICII

„Biserica Dumnezeului celui viu” (1 Timotei 3.15)

Marturia in care credinciosii sunt chemati sa umble in timpurile din urma are un dublu caracter: intai este o marturie a unitatii tru-pului lui Hristos format prin Duhul Sfânt trimis in ziua Cincizecimii; in al doilea rand, odata ce intreaga biserica a esuat, este caracteristica unei ramasite ce mentine aceasta marturie in mijlocul unei case man care a primit botezul, reprezentand corpul responsabil aici pe pamant, asa numita "crestinatate". Aceasta marturie nu poate sa tinteasca a fi altceva decat o marturie a esecului Bisericii lui Dumnezeu, asa cum a intemeiat-o El. Cu cat ramasita este mai credincioasa lui Hristos, cu atat mai mult va fi o marturie a starii prezente a Bisericii lui Dumnezeu si nu a starii pe care a aratat-o la inceput.

Acum, ca exemplu si mangaiere, gasim in Cuvantul lui Dumnezeu o credinta care con-teaza pe El si pe interventia Lui divina in fata caderii omului: o credinta care se regaseste sustinuta de Dumnezeu in acord cu puterea si binecuvantarile dispensatiei si potrivit gandurilor inimii Sale atunci cand a infiintat totul in puterea initiala. El leaga acea putere si pre-zenta Domnului Insusi de credinta celor putini care actioneaza in temeiul adevarului care le-a fost dat pentru momentul de fata, desi administrarea intregului nu functioneaza potrivit ordinii stabilite de Dumnezeu.

Spre exemplu, binecuvantarea lui Aser, in Deuteronom 33.24-25, se incheie cu aceste placute cuvinte: „Puterea ta sa tina cat zilele tale!": si toti au cazut in ruina, cum ne dezvaluieste istoria lui Israel. Totusi, la prima venire a lui Hristos, cand ramasita evlavioasa a popo-rului „astepta mangaierea lui Israel", in aceeasi semintie gasim pe „o prorocita, Ana, fiica lui Fanuel, din semintia lui Aser... Ramasa vaduva si fiind in varsta de optzeci si patru de ani, nu se departa de Templu si noapte si zi slujea lui Dumnezeu cu post si cu rugaciuni" (Luca 2.36-37), cu bucuria si in puterea binecuvantarii lui Moise: „puterea ta sa tina ..." Si Insusi Domnul Hristos S-a identificat cu acea ramasita umila din care facea parte Ana, o ramasita gata sa-L primeasca atunci cand a venit prima data.

De asemenea, ramasitei intoarse a lui Iuda, in toata slabiciunea acelora care nu pu-teau pretinde decat ocuparea pozitiei divine de popor pamantesc al lui Dumnezeu, li se adreseaza cuvintele de mangaiere: „Eu sunt cu voi - zice Domnul ostirilor. Eu raman credincios legamantului pe care L-am facut cu voi cand ati iesit din Egipt si Duhul Meu ramane in mijlocul vostru; nu va temeti!" (Hagai 2.4-5). Credintei lor i se reaminteste mareata zi de putere cand Domnul i-a „purtat pe aripi de vultur" (Exod 19.4), i-a adus la El si le-a eliberat

umerii de poverile robiei egiptene. Stralucind in putere, El a fost cu ei, acelasi, raspunzand nevoilor si folosului credintei. Ei n-au avut parte de mani-festari vazute, dar Cuvantul si Duhul Sau, care dovedeau credintei prezenta Lui, au lucrat in acei putini si slabi: lor le este descoperita cla-tinarea tuturor lucrurilor (Evrei 12.27) si veni-rea Celui care va face gloria viitoare a Casei Sale mai mare decat cea "dintai". Ei reprezinta astfel legatura dintre Templul zilelor infloritoarei domnii a lui Solomon si cel din ziua gloriei viitoare, cand Domnul va sta ca „Preot scaunul Lui de domnie”; iar sfatul de pace fi intre Domnul si El, care va purta gloria (Zaharia 6.12-13; Hagai 2.7- 9). El va clatina cerurile si pamantul si va rasturna scaunul de domnie al imparatiilor lor (Hagai 2.21-23), identificand astfel intreaga Lui putere cu mica ramasita a poporului Sau care umbla in acord cu gandul Lui. El ii face pe toti sa vina sa se inchine cu fata la pamant si sa stie ca El i-a iubit.

Tot astfel si aceia care raspund chemarii potrivit gandului Lui, cum vedem in Filadelfia (Apocalipsa 3), sunt credinciosi in ceea ce, desi nu este situatie de lucruri perfecta, este potrivit starii de faliment pe care o contempla privirile Lui; El face din ei legatura, firul de argint dintre Biserica din trecut, asa cum a fost infiintata la Cincizecime (Fapte 2) si Biserica gloriei (Apocalipsa 21.9). Iar biruitorul va fi facut „un stalp in Templul Dumnezeuului sau”, in „Noul Ierusalim” de sus.

Permiteti-rni sa remarc faptul ca pana la venirea Domnului n-a fost si nici nu va fi vreodata un moment in care sa inceteze sa existe ceea ce raspunde acestei chemari. In tabloul moral prezentat in aceste doua capitole (Apocalipsa 2 si 3) gasim in orice moment impreuna cele sapte trasaturi, asa cum erau la momentul cand El a trimis mesajele si ramanand asa. In epocile intunecaie si in cele cu mai multa lumina din zilele de mai tarziu si acum, la sfarsit, inainte de venirea Lui, toti cei de pretutindeni care raspund cu o inima intreaga masurii de adevar pe care El le-a dat-o, din punct de vedere moral, sunt Filadelfia. Altii pot avea mai multa lumina, dar inima sincera care umbla in Hristos in ceea ce cunoaste este cunoscuta de Hristos si privita ca in Filadelfia. Din punct de vedere istoric exista o desfasurare in starea fiecareia dintre cele sapte biserici, fiecare caracteristica de seama iesind in evi-denta si prezentand trasaturile dominante ale bisericii marturisitoare, pana cand Biserica devine o ramasita in mesajul catre Tiatira si evolueaza in cele ce urmeaza. Dar, din punct de vedere moral, Filadelfia ii reprezinta pe aceia care raspund inimii lui Hristos in toate timpurile si in orice imprejurari, de cand Dom-nul a trimis acele mesaje pana cand amenintarea Lui - „am sa te vars din gura Mea” (Apocalipsa 3.16) - se va implini in final. In perspectiva istorica, Filadelfia vine dupa Sardes si este indemnata astfel: „pastreaza ce ai, ca nimeni sa nu-ti ia

cununa" (Apocalipsa 3.11); dar cat timp vocea Lui este auzita de sufletele credincioase, oriunde s-ar gasi ele, acestea constituie legatura dintre Biserica de la Cincizecime si Mireasa, sotia Mielului in ziua slavei. Fiecare stare morala din cele sapte me-saje ramane de la inceput pana la sfarsit. Atunci, ca si la inceput, exista cei care si-au parasit dragostea dintai; cei care sufera pentru Hristos; cei care sunt credinciosi acolo unde este scaunul de domnie al lui Satan si asa mai departe, pana la sfarsitul acestora.

In plus, nu trebuie sa uitam ca Ioan este spectator al decaderii a ceea ce Pavel a desco-perit si ca ne spune ce va face Hristos cu aceia care-I poarta Numele. Nu primim nici o alta indrumare pentru propria noastra cale decat aceea de a asculta „ceea ce Duhul zice bise-ricilor”. Nu este de competenta lui Ioan sa trateze despre aceasta; Ioan niciodata nu ofera aspecte colective, ci individuale si niciodata nu da instructiuni privitor la Biserica lui Dumnezeu, desi recunoaste deplin existenta ei. Deci, cand suntem intemeiati si asezati pe ceea ce nu se naruie niciodata - trupul unic al lui Hristos, alcatuit si mentinut de Duhul lui Dumnezeu pe pamant, asa cum ne invata Pavel - ne putem intoarce cu mult folos spre Ioan si spre aceste mesaje ca sa invatam ce va face Hristos cu toti cei care Li poarta Numele. Dar numai de la Pavel pot invata ce am de facut in mijlocul acestei scene si cum pot fi un "biruitor" dupa gandul Domnului, prin ceea ce Duhul Sau mentine pe pamant.

Cat de important este deci sa ne sprijinim in totul pe adevarurile Bisericii lui Dumnezeu, care raman atata timp cat ramane Duhul lui Dumnezeu si Cuvantul Sau: „pana vom ajunge tod la unitatea credintei si a cunostintei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om perfect (romaneste: „la starea de om matur”, la fel si in traducerea Darby; dar Authorised Version: „unto a perfect man”, ceea ce se traduce ca mai sus - n.t)

2 - Ultimele zile

Biserica - o locuinta a lui Dumnezeu in Duh

Sa examinam acum o alta latura a adeva-rului Bisericii lui Dumnezeu asa cum este descoperit in doctrina apostolului Pavel: nu cea de trup al lui Hristos unit cu Capul ei in cer si mentinut in unitate prin Duhul Sfânt, ci aceea de „Casa a lui Dumnezeu”, „locuinta lui Dumnezeu in Duh”.

In ziua Cincizecimii, multimea ucenicilor adunati, care au fost botezati de Duhul Sfânt si astfel au format Trupul unit cu Hristos in cer, formau de asemenea pe pamant o „locuinta a lui Dumnezeu in Duh”. Acestea doua erau una. Ambele forme cuprindeau aceiasi oameni. Cei

care alcatuiau trupul alcatuiau si Casa si ni-meni altcineva.

În timpul de început al Faptelor Apostolilor s-a mai făcut încă o dată o încercare cu Israel, dându-li-se o ocazie ca, dacă s-ar fi pocăit și s-ar fi convertit, să-L fi primit pe Isus Hristos care le-a fost trimis. În aceiași timp însă, Cel care cunoaște sfârșitul încă de la început știa care va fi rezultatul acestei oferte. Totuși a fost necesar scopurilor Sale să evedentieze pe deplin responsabilitatea acelui popor vinovat de a fi respins în final pe Hristos în glorie. Aceasta a avut loc atunci când l-au ucis pe Stefan, care purta nu numai marturia ca ei L-au respins pe Mesia, ci și ca au respins pe Duhul Sfânt. Dar zagazurile harului divin oda-ta deschise în dreptate, prin cruce, nu au putut fi oprite și suvoiul care s-a varsat în „cetatea Marelui Împarat” până în acest moment a fost abatut din cursul său și s-a revarsat mai departe spre Samaria. Domnul secerisului spusese în acele locuri cu numai câțiva ani înainte: „Ridi-căți-va ochii și priviți holdele care sunt albe acum, gata pentru seceris” (Ioan 4.35). Samaria este cucerită de Evanghelie, iar vechea vraj-măsie dintre „muntele acesta” (Samaria) și „Ierusalim” este stearsă de apele ei pasnice, cel puțin în sufletele acelora care promisera apa cea vie ca să curgă liber către ei. Dar Filip trebuie să-și parasească ocupația prosperă și să urmeze raul, dacă ar fi fost necesar, „până la marginile pământului”. Pustia de nisip de lângă Gaza devine canalul harului Domnului Isus. Un copil din rasa lui Ham, „un etiopian, un famen cu mare putere la împărăteasa Candace” (Fap-te 8.27), stătea în carul lui și citea din profetul Isaia. El verase din îndepărtată Africa să se închine la Ierusalim și cu o inimă nesatisfăcută, se întorcea acum în țara lui. Ziua cercetării Ierusalimului trecuse. Cuvintele Domnului Isus când plangea Ierusalimul s-ar fi auzit din nou: „Dacă ai fi cunoscut și tu, macar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi” (Luca 19.42). Dar El, care „rasplatește pe cei ce-L caută staruitor” - Evrei 11.6, urmărește acest „copac uscat” care, după ce aude câteva cuvinte de la Filip, mesagerul lui Dumnezeu, vestin-du-i-L pe Isus, primește mesajul și își urmează drumul bucurându-se.

Întreaga adunare de la Ierusalim se dizolva „și totuși, afara de apostoli, s-au împrăștiat prin parule Iudeii și ale Samariei” (Fapte 8.1). Saul, prigonitorul Bisericii, este convertit la culmea carierei sale nebunești prin cuvintele Domnului Isus aflat în glorie: „Saule, Saule, pentru ce Ma prigonești?” (Fapte 9.4) și apoi chiar acolo devine „un vas ales” ca să ducă Numele Lui „înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel” (Fapte 9.15) (traducerea Authorised Version).

Saul, prigonitorul Bisericii, devine Pavel, apostolul, și este făcut un slujitor al Bisericii (Coloseni 1.24-25) pentru ca să descopere mi-nunată „taina ținută ascunsă din vesnicii și în

toate veacurile, dar descoperita acum sfintilor Lui, carora Dumnezeu a voit sa le faca cunoscut care este bogatia tainei acesteia intre neamuri si anume: Hristos in voi, nadejdea slavei" (Coloseni 1.26-27).

In 1 Corinteni 3.10 il gasim apoi pe Pavel „ca un mester-zidar intelept", punand temelia care este Hristos, iar pe altii „cladind deasupra". Astfel continua lucrarea. Pe de o parte este lucrarea divina a lui Dumnezeu in formarea Trupului lui Hristos prin botezul Duhului Sfânt, iar pe de alta parte, administrarea Casei este data in mainile omului. La inceput, cum am vazut, Dumnezeu a constituit Casa la Cincizecime, facandu-Si o locuinta in ucenici. Apoi toti cei care au acceptat marturia au fost primiti prin botez in locul unde locuia Duhul. Apostolii si cei care alcatuiau Casa la inceput n-au fost botezati niciodata: ei n-au fost primiti in acest mod intr-un loc unde se aflau deja. Dar toti cei care au venit dupa ei au fost primiti astfel, marturisind ca prin „botezul pentru Hristos Isus am fost botezati pentru moartea Lui" si „am fost ingropati impreuna cu El" (Romani 6.3-4). Curand dupa aceea multi altii au fost adaugati la aceasta Casa a lui Dumnezeu (Fap-te 4.4), dar toti erau iudei: Dumnezeu a folosit aceasta modalitate de a mantui ramasita lui Israel.

Samaria cade la auzirea Evangheliei, iar vrajmasul, care intai a inceput "dinauntru", prin Anania si Safira, cauta acum sa introduca persoane rele „din afara": „dar, pe cand dor-meau oamenii, a venit vrajmasul lui, a semanat neghina intre grau" (Matei 13.25). In Casa lui Dumnezeu au fost introduse "lemn, fan, trestie" si Simon vrajitorul este primit in revarsarea de bucurie care a umplut multe inimi in Samaria. Astfel Casa, care la inceput avea aceleasi hotare ca si Trupul, a inceput sa se lar-geasca disproportionat fata de acesta, care a fost mentinut intact de Dumnezeu in interiorul casei. Dar Duhul lui Dumnezeu nu a parasit atunci Casa, cum nu a parasit-o nici pana as-tazi, desi ea s-a extins pana la ceea ce vedem imprejurul nostru, care este asemuit de Pavel cu „o casa mare" in care „nu sunt numai vase de aur si de argint, ci si de lemn si de pamant. Unele sunt pentru o intrebuintare de cinste, iar altele pentru o intrebuintare de ocară" (2 Timotei 2.20).

Ne vom intoarce acum pentru a examina mai complet desfasurarea acestui adevar al Casei lui Dumnezeu, atat de necesar drumului nostru in slujirea Domnului. In 1 Corinteni gasim doua parti mari: prima de la capitolul 1 la capitolul 10.14, iar a doua de la capitolul 10.15 la capitolul 16. In prima parte, apostolul are inainte Casa; in cea de-a doua, Trupul. Capitolul 12 le leaga pe amandoua. Si aici ar fi de folos sa spunem ca termenul "Biserica" sau "Adunare" se aplica la amandoua, desi are o aplicatie distincta pentru fiecare in parte. Daca privim spre inaltime, la Hristos aflat in glorie, Adunarea este Trupul Lui (Efeseni 1.22-23); iar

daca privim jos, unde locuieste Duhul, Adunarea este Casa Lui (Efeseni 2.22; 1 Timotei 3.15).

In adresarea apostolului catre sfintii din Corint gasim cea mai cuprinzatoare linie a gandirii: „catre Biserica lui Dumnezeu care este in Corint, catre cei care au fost sfintiti in Hristos Isus, chemati sa fie sfinti (sfinti prin che-mare) si catre toti cei ce cheama in vreun loc Numele lui Isus Hristos, Domnul lor si al nostru" (1 Corinteni 1.2). Scriind aceasta el se adreseaza intregii biserici marturisitoare. El presupune, desigur, ca toti sunt sinceri si potriviti adevarului, pana la proba contrarie. Dar el se adreseaza tuturor celor care marturisesc Numele lui Hristos, aceasta fiind semnificatia expresiei din Scriptura: „care cheama Numele Domnului". Simpla chemare a Numelui Sau nu dovedeste realitatea acestor cuvinte: ea trebuie dovedita in cei care cheama in acest fel. Intreaga biserica marturisitoare din acea zi fund presupusa adevarata, atunci cand ruina s-a stabilit in ea se ridica alta problema. Biserica marturisitoare s-a extins acum pana la ceea ce numim crestinatate, dar aceasta nu inseamna ca este mai putin legata de ceea ce i s-a desco-perit apostolului Pavel, cuprins in scrierile lui inspirate. Intelepciunea Duhului lui Dumnezeu a prevazut ce avea sa se intample, pentru ca, daca ne intoarcem la 2 Timotei 3, gasim ce a fost prevazut prin profetie pentru „zilele din urma", care au inceput indata ce darul apos-tolic a fost retras din biserica. Epistola este impartita in trei parti. Prima (capitolul 1.1-14) este o prefata; a doua (capitolul 1.15 - capitolul 2) trateaza ceea ce survenise deja in timpul vietii apostolului, exprimat in cuvintele: „Stiu ..."; iar a treia (capitolele 3 si 4), incepand cu „sa stii ca ...", este cea in care el prevede ce va urma. Sa ascultam cuvintele sale: „Sa stii ca in zilele din urma vor fi vremuri grele. Caci oame-nii vor fi iubitori de sine, laudaros, trufasi, hulitori, neascultatori de parinti, nemultumi-tori, fara evlavie, fara dragoste fireasca, neinduplecati, clevetitori, neinfranati, neimblanziti, ne iubitori de bine, vanzatori, o-braznici, ingamfati; iubitori mai mult de placed decat iubitori de Dumnezeu; avand doar o forma de evlavie, dar tagaduindu-i puterea. Departeaza-te de oamenii acestia" (2 Timotei 3.1-5). Aceasta este deci descrierea marturiei crestinatatii; aceasta este sfera in care se vor gasi credinciosii; acesta este terenul pe care vor trebui sa lucreze acum slujitorii lui Hristos. Si intr-o asemenea sfera si cu asemenea materiale inaintea lui trebuia slujitorul Timotei sa faca „lucrarea unui evanghelist" (2 Timotei 4.5). Ce solemn este acest adevar profetic! Sa descoperim ca in loc de a fi locuinta lui Dumnezeu pe pamant ca raspuns la gloria lui Hristos in cer, asa cum Duhul intentionase sa fie, cresti-natatea a dezonorat intr-atat binecuvantatul Nume, incat a ajuns sa fie descrisa in cuvinte asemanatoare cu cele folosite pentru paganii dintre care a fost chemata biserica (impreuna cu iudeii). Singura diferenta izbitoare este ca, atunci cand sunt descrisi paganii (Romani 1.28-32), cuvintele „avand o forma

de evlavie" nu sunt folosite; acestea se adauga la cuvinte asemanatoare din 2 Timotei 3 pentru a descrie o stare si mai rea, deoarece aceasta exista sub Numele lui Hristos.

Nu este necesar sa examinam mai mult. Putem sa ne reamintim cuvintele apostolului: „toti umbla dupa foloasele lor si nu dupa ale lui Isus Hristos. Caci de multe ori v-am spus si va mai spun si acum plangand: sunt multi care se poarta ca wajmasi ai crucii lui Hristos. Sfarsitul lor va fi pierzarea. Dumnezeu lor este pantecele si slava lor este in rusinea lor si se gandesc la lucrurile de pe pamant" (Filipeni 2.21; 3.18-19). Coloseni si Galateni, de ase-menea, si chiar si Efeseni se refera la acele rele care au patruns inaintea si asupra carora sunt avertizati credinciosii. De asemenea exista o tendinta a sfintilor de a se cufunda intr-o stare de suflet anormala, sub nivelul aceleia care a dominat la inceput. Diversele stari din jurul nostru sunt astazi martori graitori ca in casa lui Dumnezeu un numar dintre cei care sunt ai lui Hristos cu adevarat nu sunt constienti de pozitia crestina - unitatea cu Hristos in glorie. Totusi Duhul lui Dumnezeu ramane. El inca mai locuieste in casa lui Dumnezeu pe pamant si va ramane pana cand toti cei care sunt ai lui Hristos vor fi chemati de harul Sau - pana cand Insusi Domnul va veni din nou. Si Casa lui Dumnezeu este un nume inca aplicabil in responsabilitatea fata de ceea ce este locuinta Lui aici jos. desi aceasta este si un salas al raului; intocmai cum Domnul Isus vorbea des-pre Templul din Ierusalim ca fiind „Casa Tata-lui Meu", desi poporul o facuse o „casa de negustorie" si o „pestera de talhari". Si casa lui Dumnezeu ramane astfel atata timp cat Duhul lui Dumnezeu locuieste acolo. Cand El o para-seste, aceasta devine, asa cum citim in Apocalipsa 18.2: „un locas al demonilor, o inchisoare a oricarui duh necurat, o inchisoare a oricarei pasari necurate si urste".